

дърво клинътъ да извадя.
Ти си силенъ, виждамъ.
Хайде помогни ми. Пъхни
твойтѣ лапи въ цѣпката
до клина, па напъни здра-
во. Клинътъ ще изкочи.

Лъвътъ пъхналъ лапи.
Дърварътъ тогава слѣзълъ
отъ дървото. Замахналъ съ
топора. Избилъ бързо кли-
на. Приклешилъ юнашки
лъвовитѣ лапи.

Ахналъ, ревноалъ лъвътъ
— разлюлѣлъ гората.

— Пата-кюта-пата! —
заудрялъ дърварътъ.

Примрѣлъ отъ бой лъ-
вътъ.

Като натоварилъ кола-
рътъ дървата, намѣстилъ
и лъва. Завързалъ го здра-
во. Подкаралъ колата.

Щомъ пристигналъ въ
кѣши, отъ двора зави-
калъ:

— Излѣзъ, жено, вѣнка!
Кожухче ти нѣся!

Излѣзла жената. Скочи-
ли децата. Хукнали на
двора. Гледатъ и се чу-
дятъ:

— Ии, какво мечеше ни
домъкналъ тато!

Чакъ до тъмно вѣнка
разглеждали лъва. А той
не помръдва. Най-подиръ
дърварътъ викналъ на де-
цата: